

Βιβλίο Συνέντευξη: Εκεί που πέταξαν τα Πουλιά

Posted on January 13, 2016 by [admin](http://www.periodiko.net/author/admin/) |

Ερώτηση 1η: Ποιος/α είναι ο/η αγαπημένος/η σας συγγραφέας;

A.K.: Πάντα εκτιμούσα ιδιαίτερα τους συγγραφείς που με ταξίδευαν με τη δύναμη του λόγου τους. Η ελληνική γλώσσα είναι τόσο πλούσια, ένα πραγματικό δώρο για αυτούς που άξια την τιμούν στα έργα τους. Δεν θα ήθελα να αναφέρω κάποιον από αυτούς, παραλείποντας ίσως κάποια άλλα ονόματα. Ελπίζω απλά κάποια στιγμή να μπορέσω να προσδώσω στα δικά μου βιβλία κάτι από το ταλέντο καταξιωμένων ονομάτων.

Ερώτηση 2η: Ποιο ήταν το πρώτο βιβλίο που διαβάσατε;

A.K.: Ήμουν πολύ μικρή για να θυμάμαι ακριβώς. Ξεχωρίζω όμως στη μνήμη μου από τα παιδικά χρόνια, τις «Μικρές Κυρίες», της Άλκοτ Λουίζα Μέι, το είχα διαβάσει δεκάδες φορές. Ήταν τα μηνύματα του βιβλίου, που είχαν χαραχτεί μέσα μου. Προσπάθεια, πίστη, οικογένεια, όνειρα, φιλία, αγάπη.

Ερώτηση 3η: Τι σας “ώθησε” να ξεκινήσετε τη συγγραφή;

A.K.: Δοκίμασα τις δυνάμεις μου μάλλον τυχαία. Από ένα νυχτερινό ποίημα σε κάποιον φίλο, πριν από λίγα χρόνια. Ύστερα ήρθαν σελίδες και σελίδες να διώξουν το άγχος της ημέρας, να δώσουν διέξοδο στις πολλές σκέψεις που στροβιλιζόνταν στο μυαλό μου. Ξεκίνησα να γράφω για προσωπική ικανοποίηση, χωρίς να έχω κάποιο άλλο σκοπό. Έπειτα, όταν κράτησα στα χέρια μου την πρώτη δημιουργία μου, ήξερα ότι αυτό ήταν για μένα η αρχή. Το αίσθημα της δημιουργίας και της συνεχούς βελτίωσης ήταν η κινητήρια δύναμη.

Ερώτηση 4η: Τι σημαίνει η συγγραφή για εσάς;

A.K.: Η συγγραφή για εμένα είναι ένα μαγικό ταξίδι που με οδηγεί σε νέους αξιόλογους προορισμούς. Είναι η διέξοδος από την καθημερινότητα, είναι η επαφή με την πολυδιάστατη Ελληνική γλώσσα, είναι έρευνα και γνώση. Η δημιουργία, η αυτοβελτίωση, η ευκαιρία να ονειρεύομαι και να περνώ τα δικά μου μηνύματα, μέσα από τους ήρωες που δημιουργώ, η αίσθηση της προσφοράς. Είναι πλέον τρόπος ζωής. Αγαπώ τη συγγραφή γιατί με κάνει να γίνομαι καλύτερη.

Ερώτηση 5η: Ποια είναι η πηγή έμπνευσής σας;

A.K.: Πηγή της έμπνευσής μου μπορεί να είναι μια εικόνα, μια ξεχωριστή στιγμή που έζησα ή φαντάστηκα, ένας τόπος που χαραχτηκε στη μνήμη μου. Μια εικόνα απλή που με γέμισε δυνατά συναισθήματα, μια στιγμή που γέννησε μέσα μου τη δημιουργία. Φωτογραφίζω τα μέρη που αναφέρω, περιπλανιέμαι στα σοκάκια και φαντάζομαι τους ήρωές μου, ζω μέσα από αυτούς. Μια εικόνα, δεκάδες λέξεις και νοήματα που πρέπει να έρθουν στο φώς.

Ερώτηση 6η: Πως θα χαρακτηρίζατε το νέο σας βιβλίο με δύο λόγια;

A.K.: Είναι δύσκολο να χαρακτηρίζεις κάτι δικό σου. Θα έλεγα ότι είναι ένα κοινωνικό, περιγραφικό, ιστορικό και συγχρόνως έντονα συναισθηματικό μυθιστόρημα. Συνδυάζει το πάθος και τον έρωτα, τις ψυχικές δυνάμεις αλλά και αδυναμίες των ανθρώπων, με φόντο τον πόλεμο και την απώλεια, σε ένα χωριό της Κρήτης με αρκετές πινελιές από την τοπική διάλεκτο.

Ερώτηση 7η: Όταν ξεκινάτε τη συγγραφή ενός βιβλίου γνωρίζετε από την αρχή ποιο τέλος θέλετε να δώσετε ή σας παρασέρνουν στη δύνη της συγγραφής οι χαρακτήρες των βιβλίων σας;

A.K.: Όταν ξεκινώ ένα βιβλίο, δεν γνωρίζω ποτέ το τέλος του. Οι πρωταγωνιστές, χαράζουν οι ίδιοι τη πορεία της ιστορίας, μέσα από τις πράξεις, τα γεγονότα, τις επιλογές και τα αισθήματά τους. Μ' αρέσει να δοκιμάζω τις αντοχές τους, να τους φέρνω αντιμέτωπους με ανατροπές και απρόοπτες εξελίξεις. Στο τέλος όμως θέλω πάντα να υπάρχει μια διέξοδος αισιοδοξίας. Ένα τέλος που να κορυφώνονται τα συναισθήματα, προσδίδοντας στον αναγνώστη μια αίσθηση δικαίωσης και λύτρωσης.

Ερώτηση 8η: Το πρώτο σας βιβλίο είναι "Τα μυστικά του βράχου", μετά ακολούθησε "Το νησί του έρωτα και της φωτιάς" και το τρίτο σας βιβλίο είναι "Εκεί που πετάξαν τα πουλιά". Ποιες θεωρείται ότι είναι οι διαφορές και ποιες οι ομοιότητες των τριών σας βιβλίων;

A.K.: Τα τρία βιβλία, είναι εντελώς διαφορετικά μεταξύ τους ως προς το ύφος, την υπόθεση και την πλοκή, τον τόπο, τον χρόνο που εξελίσσονται. Έχουν όμως κάποιες παρόμοιες αρχές που διέπουν το γράψιμό τους. Και τα τρία, παρόλο που αφορούν σε αισθηματικά μυθιστορήματα, έχουν μέσα το ιστορικό στοιχείο. Το πρώτο κάνει αναφορά στη Φραγκοκρατία, το δεύτερο στο Μεσαίωνα στους Ιωαννίτες Ιππότες και το τρίτο στην εποχή της κατοχής από τους Γερμανούς. Το βασικότερο κοινό στοιχείο όμως, είναι ότι και τα τρία αναφέρονται σε ένα όμορφο μέρος της Ελλάδας μας. Το πρώτο έχει ως φόντο τη γραφική Μονεμβασιά, το δεύτερο τη μαγευτική Ρόδο και το τρίτο την ηλιόλουστη Κρήτη. Ταξίδι στο χτες και στο σήμερα... και πάντα το απέραντο γαλάζιο μας...

Ερώτηση 9η: Πρέπει να λατρεύετε τη θάλασσα και το απέραντο γαλάζιο για να είναι το βασικό φόντο και των τριών σας βιβλίων. Πόσο σημαντικό είναι αυτό το αγνάντεμα στη καθημερινή σας ζωή;

A.K.: Τα «αγνάντεμα», είναι αναπόσπαστο μέρος της ζωής. Το απέραντο γαλάζιο για μένα συμβολίζει την ελευθερία της σκέψης, την πληθώρα των συναισθημάτων, την ομορφιά, την ονειροπόληση. Είναι η αισιόδοξη ματιά της ζωής.. αξίζει την κάθε ξεχωριστή στιγμή του...

Ερώτηση 10η: Στα βιβλία σας αναφέρεστε σε ιστορικά γεγονότα. Φαίνεται πως κατέχετε αρκετά καλά το θέμα της ιστορίας. Πόσο σημαντικό κομμάτι θεωρείτε ότι "παίζει" η ιστορία κάθε λαού για το μέλλον της και τη διαμόρφωση εθνικής συνείδησης των πολιτών της;

A.K.: Κατ' αρχήν χρησιμοποιώ ιστορικά στοιχεία στα βιβλία μου, γιατί πιστεύω ότι για κάθε περιοχή της Ελλάδας, υπάρχει ένα ένδοξο παρελθόν που πρέπει να θυμόμαστε και να εξιστορούμε. Οι εμπειρίες των προγόνων μας, είναι αυτές που έχουν προσδώσει στη κουλτούρα των επόμενων γενεών, βασικές αξίες όπως η ελευθερία, η υπευθυνότητα, η αυτοθυσία για τα ύψιστα ιδανικά. Είναι η δύναμη και η πίστη για να αγωνίζεσαι για ένα καλύτερο αύριο αλλά και να νιώθεις περηφάνια για τον τόπο που γεννήθηκες.

Ερώτηση 11η: Στο βιβλίο σας "Το νησί του έρωτα και της φωτιάς" μεταφερόμαστε στην Ισπανία και από εκεί στο νησί των Ιπποτών, τη Ρόδο, στην εποχή του Μεσαίωνα και του ρομαντισμού. Ταυτόχρονα με την εποχή εκείνη, χρησιμοποιείτε κατά τη συγγραφή μία χροιά ρομαντική. Σας δυσκόλεψε όλο αυτό ή είναι κάτι το οποίο αισθάνεστε, νιώθετε ή και σας βγαίνει φυσικά και αβίαστα;

A.K.: Η ρομαντική πλευρά ενός βιβλίου, είναι για μένα προσωπικά, κομμάτι του ύφους συγγραφής. Αυτό που προσπαθώ να δώσω στον αναγνώστη, είναι να παρουσιάσω ακόμη και τα δυσάρεστα γεγονότα, με ένα τρόπο νοσταλγικό, ρομαντικό, κάνοντάς τον να μην νιώσει στενοχώρια αλλά να ταξιδέψει μέσα από τον λόγο. Πάνω από το γεγονός, πρέπει να επικρατήσει η ομορφιά της γλώσσας και το θετικό συναίσθημα. Να αφήνει δηλαδή στο τέλος, μια γλυκιά αίσθηση.

Ερώτηση 12η: Πόσο δύσκολο ήταν να αποτυπώσετε στο βιβλίο σας την εποχή του Μεσαίωνα και να αποδώσετε με ακρίβεια τα ιστορικά γεγονότα εκείνης της εποχής;

A.K.: Ήταν πραγματικά ένα δύσκολο εγχείρημα. Χρειάστηκε εντατική έρευνα και μελέτη από διαφορετικές πηγές, ξένα και Ελληνικά ιστορικά βιβλία, για να μπορέσω να αποδώσω σωστά τα γεγονότα. Ορισμένα από αυτά έδιναν διαφορετικές εκδοχές για το ίδιο γεγονός, οπότε έπρεπε να είμαι προσεχτική στις επιλογές. Πολύτιμη βοήθεια, ήταν η δημοτική βιβλιοθήκη της Ρόδου, καθώς είχε ορισμένα σπάνια παλιά αντίτυπα βιβλίων, όπως ενδεικτικά, για την καθημερινή ζωή στη Μεσαιωνική Ρόδο κλπ.

Ερώτηση 13η: Σχεδόν κάθε κοριτσόπουλο ονειρεύεται τον πρίγκιπά της καβάλα σε ένα άσπρο άλογο να προσπαθεί να τη σώσει από τον κακό δράκο. Κάτι αντίστοιχο ονειρεύεται και η Ισιδώρα, του βιβλίου “Το νησί του έρωτα και της φωτιάς”, στην παιδική – εφηβική της ηλικία. Αλλά η ζωή είναι αρκετά σκληρή πολλές φορές. Τι θα λέγατε σε αυτά τα άτομα που ονειρεύονται και μετά “ξυπνάνε” στην αληθινή πραγματικότητα;

A.K.: Ο άνθρωπος, σε κάθε ηλικία, πρέπει να ονειρεύεται και να ελπίζει για κάτι καλύτερο. Να βάζει στόχους και να προσπαθεί να τους πετύχει με το δικό του τρόπο. Η ζωή πράγματι είναι δύσκολη και η πραγματικότητα, οι συνθήκες ή και το τι είναι γραμμένο στη ζωή για τον καθένα μας, μπορεί να ανατρέψει τα δεδομένα, να μας απογοητεύσει. Κάθε δοκιμασία όμως είναι και μια ευκαιρία για ν’ ατενίσουμε με νέα κριτήρια το μέλλον. Η ζωή είναι μικρή, όμορφη και πρέπει να τη ζούμε δίπλα σε ανθρώπους που μας δίνουν την αγάπη τους, που μας κάνουν να προσφέρουμε και να χαμογελάμε. Την πραγματικότητά μας τη φτιάχνουμε εμείς.

Ερώτηση 14η: Πως σας “γεννήθηκε” η ιδέα να γράψετε ένα βιβλίο, το οποίο να αναφέρεται και στην εποχή του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου και συγκεκριμένα στα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στην Κρήτη και όχι σε κάποια άλλη περιοχή της Ελλάδας;

A.K.: Το τρίτο βιβλίο μου «εκεί που πετάξαν τα πουλιά», γεννήθηκε ως ιδέα ,σε ένα κοιμητήριο της Κρήτης. Όπως αναφέρω και στην πρώτη σελίδα του βιβλίου μου:

Έζησα από κοντά το μαγικό πέταγμά τους το ξημέρωμα, σαν απόθεσα τρία κόκκινα τριαντάφυλλα. Φτερούγισαν όλα μαζί, πάνω από τους αγγέλους που ξυπνούσανε εκείνο το γλυκοχάραμα..... και τα πουλιά που γέμισαν με τη σκιά τους τον ουρανό εκείνο το πρωινό, έμοιασαν άξαφνα με σιδερένια ιπτάμενα αντικείμενα, σαν κι εκείνα που σκίασαν το ξάστερο γαλανό ουρανό του νησιού, δεκάδες χρόνια πριν....

Κι έδωσα τότε μια υπόσχεση. Να γράψω για τούτο τον τόπο... Γιατί ακόμη και στην απώλεια, υπάρχει δημιουργία και δυνατό συναίσθημα.

Ερώτηση 15η: Στο τελευταίο σας βιβλίο “Εκεί που πετάξαν τα πουλιά” βλέπουμε τα κρυμμένα μυστικά να αναδύονται στο σήμερα. Πόσο εύκολο είναι κάποιος να διαχειριστεί όλα όσα του αλλάζουν το είναι του και το παρελθόν του μετά από κάποιες συνταρακτικές αποκαλύψεις; Μπορεί να συνεχίσει τη ζωή του ή χρειάζεται χρόνο και βοήθεια;

A.K.: Το να ανακαλύπτει κάποιος κρυμμένα μυστικά που αφορούν με κάποιο τρόπο και στη δική του ζωή, φαντάζομαι ότι δεν είναι εύκολο. Πολλές φορές ό,τι θεωρούμε δεδομένο, γίνεται εύθραυστο και δημιουργεί αβεβαιότητα και ανασφάλεια. Το πώς θα βιώσει κάποιος ένα τέτοιο γεγονός και το πώς θα διαχειριστεί τα συναισθήματά του, εξαρτάται κατά κύριο λόγο από την Προσωπικότητά του, αλλά και ευρύτερα από τη στήριξη και την αγάπη που λαμβάνει από τους ανθρώπους που έχει γύρω του. Η ζωή πάντα συνεχίζεται και δεν πρέπει να στεκόμαστε στο παρελθόν. Κρατάμε από αυτό, τις θετικές στιγμές και θύμησες , απολαμβάνουμε το παρόν, και χτίζουμε με αισιοδοξία το μέλλον μας όπως εμείς θα θέλαμε να το ορίσουμε.

Ερώτηση 16η: Πιστεύετε πως υπάρχουν τόσο μεγάλοι έρωτες όπως αυτός της Εριφύλης με τον Σέργιο, τον οποίο συναντάμε στο τελευταίο σας βιβλίο “Εκεί που πετάξαν τα πουλιά”; Και αν ναι, μπορούν να αντέξουν μέχρι τη δύση της ζωής τους;

A.K.: Αν δεν πιστεύουμε στον μεγάλο έρωτα της ζωής, δεν θα τον ανταμώσουμε... Κάπου εκεί έξω... μας περιμένει. Κι αν δεν κρατήσει μια ζωή, αρκεί που ήμασταν τυχεροί να τον ζήσουμε στο πέρασμα της ζωής μας.

Κι αν ο μεγάλος έρωτας αλλάξει μορφή, τότε είναι σίγουρο ότι θα γίνει βαθιά αγάπη που θα μας συντροφεύει μέχρι το τέλος. Θα την κουβαλάμε μέσα μας, είτε βρισκόμαστε στο πλάι του ανθρώπου που αγαπάμε, είτε είμαστε μακριά. Οι αναμνήσεις ενός μεγάλου έρωτα, είναι αξία ανεκτίμητη. Ας μη φοβόμαστε να ονειρευτούμε.

Ερώτηση 17η: Η Ιόλη βλέπουμε να βρίσκεται σε έναν κυκεώνα αποκαλύψεων διαβάζοντας το ημερολόγιο που βρέθηκε στα χέρια της. Πόσα μυστικά μπορεί να κρύβει ένα ημερολόγιο; Στην εφηβική σας ηλικία γράφετε σε ημερολόγιο τα δικά σας μικρά μυστικά;

A.K.: Οι περισσότερες από εμάς, έχουμε αισθανθεί κάποια στιγμή της ζωής μας την ανάγκη να κρατήσουμε ημερολόγιο. Μικρά και μεγάλα μυστικά υπάρχουν μέσα σε σελίδες κάποιου τετραδίου, βαθιά κρυμμένο στη λήθη. Είναι ο τρόπος, να μοιραστούμε αυτά που μας συμβαίνουν, δίχως να λάβουμε αρνητική κριτική, να εκφράσουμε τα συναισθήματά μας, βρίσκοντας μια διέξοδο. Στέλνουμε το δικό μας βουβό μήνυμα, δίχως να το λάβει ο παραλήπτης. Υπάρχει όμως πάντα η αίσθηση ότι αυτό θα ταξιδέψει νοερά κοντά του.

Ερώτηση 18η: Μερικοί άνθρωποι χαρακτηρίζουν τη ζωή τους σαν το πέταγμα των πουλιών. Εσείς πως θα την χαρακτηρίζατε και τι θα θέλατε να πείτε στους αναγνώστες;

A.K.: Στο σημείο αυτό θα ήθελα να σας απαντήσω με ένα από τα ποιήματά μου, που συμπεριλαμβάνεται στο ανθολόγιο ποιημάτων μου «Το φτερούγισμα των γλάρων».

«Το φτερούγισμα των γλάρων»

Πόσο θαυμαστό είναι το πέταγμα των γλάρων
μοιάζει να αιωρούνται στο κενό
να παραπαίουν στον αδηφάγο άνεμο
ένα δυνατό φτερούγισμα είναι αρκετό
πορεία να καθορίσουν στον απέραντο ουρανό.

Πόσο μοιάζουν με τον άνθρωπο !
Τον παρασύρει το πάθος
η θλίψη από στιγμές που έχουν από καιρό χαθεί
μα η ακλόνητη θέληση αρκεί
πορεία να χαράξει στο χρόνο, δική του, προσωπική.

Με ένα δυνατό φτερούγισμα
να ατενίσει το μέλλον και τη ζωή.

Ευχαριστώ θερμά τη συγγραφέα Αγγελική Κακανιάρη (Angie Kakaniari) για την όμορφη αυτή συνέντευξη που μου παραχώρησε αλλά και για την τιμή που μου έκανε να παραχωρήσει ένα ποίημα της ποιητικής συλλογής στην ομάδα! ♥ Είναι πανέμορφο και με συγκίνησε βαθιά! Συγχαρητήρια!

Σας παραθέτω δύο links.

Το ένα αφορά μία κριτική βιβλίου του “Εκεί που πετάξαν τα πουλιά”:

Σας παραθέτω δύο links

Το ένα αφορά μία κριτική βιβλίου του “Εκεί που πετάξαν τα πουλιά”:

<http://www.bookia.gr/index.php...>

Και το δεύτερο μία αναφορά στο τελευταίο βιβλίο της συγγραφέως μας:

<http://kalimeraellada.gr/aggeliki-kakaniari-trito-vivlio/>